

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudců Mgr. Kateřiny Kozákové a Mgr. Ondřeje Hrabce ve věci

žalobce: **V. D.**, nar. X
státní příslušnost X
zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem
se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1 – Nové Město

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4 – Nusle

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 6. 2021, č. j. MV-89154-4/SO-2021,

takto:

- I. Žaloba se z a m í t á .**
- II. Žalobce n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Ministerstvo vnitra České republiky, odbor azylové a migrační politiky (dále jen „prvostupňový správní orgán“), rozhodnutím ze dne 29. 4. 2021, č. j. OAM-29400-166/TP-2012 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), zastavil dle § 66 odst. 1 písm. g) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), řízení o žádosti žalobce o vydání povolení k trvalému pobytu na území České republiky. Proti prvoinstančnímu

rozhodnutí podal žalobce odvolání, o němž rozhodla žalovaná tak, že odvolání žalobce zamítla a prvoinstanční rozhodnutí potvrdila. Proti tomuto rozhodnutí žalované brojí žalobce podanou žalobou.

2. V napadeném rozhodnutí žalovaná vysvětlila, že rozhodnutím ze dne 3. 5. 2019, č. j. OAM-29400-135/TP-2012 zamítl prvostupňový správní orgán žádost žalobce o vydání povolení k trvalému pobytu na území České republiky, které bylo následně k odvolání žalobce žalovanou potvrzeno rozhodnutím ze dne 27. 6. 2019, č. j. MV-75053-4/SO-2019. Proti tomuto rozhodnutí žalované podal žalobce žalobu k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který rozsudkem ze dne 13. 2. 2020, č. j. 6 A 117/2019-54, zrušil rozhodnutí žalované ze dne 27. 6. 2019, č. j. MV-75053-4/SO-2019 a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Žalovaná napadla rozsudek městského soudu kasační stížností u Nejvyššího správního soudu, který rozsudkem ze dne 18. 3. 2021, č. j. 10 Azs 81/2020-44, rozsudek městského soudu ze dne 13. 2. 2020, č. j. 6 A 117/2019-54, zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Prvostupňový správní orgán následně vydal prvoinstanční rozhodnutí, jímž řízení o žádosti žalobce o vydání povolení k trvalému pobytu zastavil. Předmětné řízení se totiž stalo v důsledku rozhodnutí Nejvyššího správního soudu bezpředmětným, neboť „obživlo“ pravomocné rozhodnutí o této žádosti a další vydání rozhodnutí v posuzované věci by bylo v rozporu se zásadou ne bis in idem.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalované

3. Žalobce v podané žalobě předně namítá neurčitost výroku napadeného rozhodnutí, neboť odvolání bylo podáno proti rozhodnutí prvostupňového správního orgánu ze dne 29. 4. 2021, č. j. OAM-29400-166/TP-2012 a nikoliv proti rozhodnutí ze dne 29. 4. 2021, č. j. OAM-29400-106/TP-2012. Neurčitost výroku pak dále způsobuje tam uvedený důvod zastavení řízení dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, když žalobcem podané odvolání směřovalo proti rozhodnutí o zastavení řízení dle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu, tedy z důvodu, že se žádost žalobce stala zjevně bezpředmětnou.
4. Žalobce dále namítá rozpor napadeného rozhodnutí s čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech, neboť žalovaná se dostatečně nevypořádala s připomínkami žalobce, že dle ustálené judikatury Evropského soudu pro lidská práva spadá do režimu usídleného cizince, což sebou zároveň nese nutnost posouzení jeho případu z hlediska možného porušení jeho práva na respekt k soukromému a rodinnému životu. Přestože žalobce tyto své námitky uplatnil již v rámci odvolání, nebyly tyto uspokojivým způsobem vypořádány.
5. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě ze dne 6. 9. 2021, č. j. MV-89154-10/SO-2021, předně v podrobnostech odkázala na napadené rozhodnutí a dále uvedla, že žalobcem namítaná neurčitost se převážně týká formálních chyb napadeného rozhodnutí, které však nezpůsobují nezákonnost napadeného rozhodnutí. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, dle jakého ustanovení bylo řízení o žádosti žalobce zastaveno a ve výrokové části napadeného rozhodnutí se jednalo pouze o formální pochybení. Žalovaná tyto dvě formální vady zhojila vydáním opravného rozhodnutí ze dne 1. 9. 2021, č. j. MV-89154-9/SO-2021, které bylo žalobci doručeno dne 2. 9. 2021. K námitce nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí pak žalovaná odkázala na část III. napadeného rozhodnutí, kde se s totožnou námitkou žalobce již vypořádala.

III. Ústní jednání

6. Na ústním jednání dne 15. 4. 2024 právní zástupce žalobce setrval na argumentaci uvedené v žalobě a doplnil, že opravné usnesení bylo vydáno až po podání žaloby a jako k takovému k němu nemůže soud přihlížet. Žalovaná se k ústnímu jednání nedostavila, byť byla řádně a včas předvolána. Proto soud jednal v její nepřítomnosti podle § 101 odst. 3 zákona č. 99/1963

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

Sb., občanský soudní řád. V závěrečné řeči žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalované k dalšímu řízení.

IV. Posouzení žaloby

7. Městský soud v souladu s § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobkyní vymezených námitek, vycházel při tom v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované a shledal, že žaloba není důvodná.
8. Před vypořádáním žalobních bodů městský soud zdůrazňuje, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. je postaveno na zásadě, že je to žalobce, kdo s ohledem na dispoziční zásadu přísně ovládající tento typ soudního řízení správnímu soudu předestírá konkrétní důvody, pro které považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné. Obsah a kvalita žaloby v zásadě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Není přitom úlohou soudu, aby za žalobce žalobní argumentaci dotvářel. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta jedné ze stran sporu (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2132/2011 Sb. NSS, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 10. 2022, č. j. 8 Azs 94/2022-30).
9. Ve vztahu k námitce nutnosti posoudit případ žalobce z hlediska možného porušení jeho práva na respekt k soukromému a rodinnému životu ve smyslu čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech městský soud předesílá, že tuto námitku žalobce přenesl v takřka shodném znění do žaloby ze svého odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí. Žalobce v důsledku toho v podané žalobě vůbec nereagoval na závěry, které žalovaná vyslovila k identické odvolací námitce v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalobce nijak nerefletoval, že žalovaná předmětnou námitku vypořádala a zdůvodnila závěr o její neopodstatněnosti. V tomto ohledu platí, že žalobce tím, že v žalobě zopakoval námitky vznesené v odvolání, aniž by reagoval na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž se žalovaná s těmito námitkami vypořádala a přezkoumatelným způsobem popsala a vysvětlila, na základě jakých konkrétních úvah dospěla k závěru o nedůvodnosti této námitky, značně snížil svou šanci na procesní úspěch, neboť soud za něj nemohl domýšlet další argumenty. Žalobce v podané žalobě nepolemizuje ze závěry žalované, pouze setrvává na své již vyřčené argumentaci. Městský soud však přezkoumává zejména napadené rozhodnutí a postup žalované, žalobce je proto povinen uvést konkrétní argumentaci zpochybňující závěry obsažené v napadeném rozhodnutí žalované, a nikoliv opakovat námitky vznesené ve správním řízení, aniž by reagoval na jejich vypořádání žalovanou (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Azs 249/2016-38).
10. Městský soud připomíná, že pokud žalobce v žalobních bodech neprezentuje dostatečně konkrétní názorovou oponenturu vedoucí ke zpochybnění závěrů správního orgánu, nemusí pak soud hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, k nimž již správně dospěl správní orgán (podrobněji srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2014, č. j. 6 As 54/2013-128). Městský soud se tak mohl věnovat žalobcem uváděným skutečnostem pouze v míře obecnosti, v jaké je sám žalobce vznesl (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2015, č. j. 6 Afs 9/2015-31). Soud proto s přihlédnutím k naposledy uvedeným judikturním východiskům za dané situace předesílá, že se ztotožnil s argumentací, kterou již dříve, v návaznosti na odvolací námitky žalobce uvedla žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Městský soud uvádí, že dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu není vadou rozhodnutí soudu, když v podrobnostech odkáže na rozhodnutí správního orgánu, panuje-li mezi názorem soudu a odůvodněním napadeného rozhodnutí shoda (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, č.

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

1350/2007 Sb. NSS, ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47, nebo ze dne 20. 1. 2023, č. j. 8 Afs 92/2022-239).

11. K námitce žalobce ohledně neurčitosti výroku napadeného rozhodnutí městský soud uvádí, že spatřuje-li žalobce neurčitost výroku napadeného rozhodnutí v tom, že v prvním případě žalovaná zaměnila v čísle jednacím jednu číslici, konkrétně číslici 6 za číslici 0, a dále že výrok o zastavení řízení opřela o chybné písmeno příslušného ustanovení správního řádu, přestože z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, co bylo důvodem zastavení řízení, nelze tyto chyby v psaní pokládat za takové, které by zakládaly nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nesrozumitelnost. V nyní posuzované věci je zjevné, že se v případě žalobcem namítaných skutečností jednalo o zřejmou nesprávnost v podobě písařské chyby, která však není žádného zásadního charakteru, a která by snad mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Záměna číslic, případně odkaz na chybné písmeno správního ustanovení příslušného zákona ještě neznámá, že by mělo být celé rozhodnutí stíženou takovou vadou, která by měla za následek nemožnost seznat, jak bylo ve věci rozhodnuto. V této souvislosti městský soud odkazuje na závěry Nejvyššího správního soudu, který ve svém rozsudku ze dne 13. 1. 2020, č. j. 7 Azs 520/2018-27, uvedl, že „*nesrozumitelností rozhodnutí judikatura správních soudů rozumí především rozpornost výroku a odůvodnění, nemožnost seznat, jak bylo ve věci vůbec rozhodnuto (nesrozumitelnost projevu vůle správního orgánu), zmatečné výroky vnitřně rozporuplné. O nesrozumitelné rozhodnutí jako celek by se mohlo jednat za situace, kdy z rozhodnutí lze sice seznat, jak bylo rozhodnuto, z textu rozhodnutí jako celku však nelze pochopit, co správní orgán k takovému rozhodnutí vedlo (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2006, č. j. 6 As 24/2005 - 55)*“. Takovou vadou, která by naplňovala právě citované závěry kasačního soudu, však napadené rozhodnutí netrpí. Nad rámec rozhodných důvodů městský soud dodává, že je zároveň nutné zdůraznit, že žalovaná své pochybení napravila, a to vydáním opravného usnesení dle § 70 správního řádu ze dne 1. 9. 2021, č. j. MV-89154-9/SO-2021, v němž nahradila výrok obsahující písařské chyby výrokem bezvadným. Žalovaná tak postupovala zcela správně v souladu s § 70 správního řádu, neboť uvedený institut je určen právě k opravě drobných nedostatků, a lze jej aplikovat na zjevné omyly ohledně údajů, které jsou však dostatečně podloženy zjištěními prokazujícími jejich správné znění. Pro úplnost městský soud dodává, že opravným usnesením ve smyslu § 70 správního řádu naopak nelze měnit vlastní skutková zjištění či jejich již provedené právní hodnocení, na jejichž základě bylo ve věci rozhodnuto, proto není možné, aby se s odkazem na uvedené ustanovení měnil obsah rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 1 Afs 58/2009-541, č. 2119/2010 Sb. NSS). V nyní posuzované věci došlo opravným usnesením žalované k nápravě zřejmých chyb v psaní ve výrokové části, a to jednak v textu „*podle ustanovení § 90 odst. 5 správního řádu se odvolání zamítá a napadené usnesení Ministerstva vnitra ze dne 29. 4. 2021, č. j. OAM-29400-106/TP-2012, se potvrzuje*“ bylo označení čísla jedacího OAM-29400-106/TP-2012 opraveno na OAM-29400-166/TP-2012, a dále v textu „*§ 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“)*“ bylo ustanovení zákona § 66 odst. 1 písm. c) opraveno na § 66 odst. 1 písm. g). Městský soud je toho názoru, že shora popsané opravy nijak nezasáhly do smyslu nebo obsahu rozhodnutí a nedošlo k žádné transformaci skutkových ani právních závěrů žalované. S ohledem na výše uvedené městský soud uzavírá, že obě opravy byly provedeny v souladu se smyslem § 70 správního řádu a shledává tuto námitku nedůvodnou.
12. V další žalobní námitce žalobce v obecné rovině namítá, že se žalovaná v napadeném rozhodnutí nedostatečně vypořádala s dopady negativního rozhodnutí na soukromý a rodinný život žalobce. Vzhledem k tomu, že tato žalobní námitka byla zcela vypořádána v odůvodnění napadeného rozhodnutí a nad rámec, ve kterém byla uplatněna jako odvolací námitka, žalobce

v žalobě nic nového neuvádí (viz blíže body [8] až [10] výše), městský soud přistoupil k jejímu vypořádání v obdobné míře obecnosti, v jaké byla uplatněna.

13. Žalovaná se uvedenou námitkou žalobce zabývala na straně 3 a 4 napadeného rozhodnutí. Žalovaná dospěla k závěru, že přiměřenost zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince se posuzuje v případě meritorního zamítnutí žádosti, a to v případech, kdy to zákon o pobytu cizinců stanoví, a nikoliv při postupu podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu. Usnesení o zastavení řízení je procesní povahy a správní orgán není povinen zkoumat přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince, neboť o žádosti nebylo meritorně rozhodováno. Městský soud se s těmito závěry žalované plně ztotožňuje a uvádí, že i Nejvyšší správní soud konstantně judikuje, že „*v případě zastavení řízení nepřichází v úvahu posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince, neboť o jeho žádosti není meritorně rozhodováno (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2015, čj. 6 Azs 226/2015-27, nebo ze dne 17. 1. 2019, čj. 1 Azs 266/2018-27).*“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2020, č. j. 8 Azs 273/2019-84). Kromě toho je nutné zdůraznit, že v řízení o žádosti žalobce o vydání povolení k trvalému pobytu se přiměřeností dopadů negativního rozhodnutí na jeho soukromý a rodinný život zabývaly nejen správní orgány, ale opakovaně rovněž soudy, a to městský soud v rozsudku ze dne 27. 5. 2021, č. j. 6 A 117/2019-85, Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 8. 11. 2021, č. j. 10 Azs 253/2021-51, a v neposlední řadě rovněž Ústavní soud v usnesení ze dne 1. 2. 2022, sp. zn. IV. ÚS 58/22. Ve všech právě citovaných řízeních soudy nepřiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce neshledaly. Shodně, jako je tomu i v nyní posuzované věci, žalobce ani ve výše uvedených řízeních nepředložil a netvrdil žádné konkrétní skutečnosti, pouze ve značné míře obecnosti uváděl usazení v České republice, podnikatelskou činnost a obživu rodiny v domovském státě. K těmto námitkám žalobce kasační soud uzavřel, že „*stěžovatel ve správním řízení a následně i v žalobě tvrdil nepřiměřenost pouze v obecné rovině [...] správní orgány nejsou při posuzování přiměřenosti dopadů svých rozhodnutí povinny výslovně hodnotit všechna kritéria uvedená v § 174a zákona o pobytu cizinců. Mají výslovně zohlednit pouze důvody, které jsou v daném případě specifické a vyplývají z průběhu řízení (rozsudek NSS ze dne 4. 2. 2021, čj. 1 Azs 500/2020 - 24, bod 32). Bylo především na stěžovateli, aby ve správním řízení tvrdil a prokázal dostatečně konkrétní skutečnosti, jež by svědčily v jeho prospěch v otázce nepřiměřenosti tvrzeného zásahu do jeho soukromého a rodinného života (viz rozsudek čj. 9 Azs 253/2016 - 30, bod 20). Stěžovatel však v této věci zůstal pouze u obecných tvrzení. NSS nepopírá, že stěžovateli vzniknou v důsledku rozhodnutí žalované určité obtíže, je však názoru, že tyto obtíže nejsou s ohledem na okolnosti této věci způsobily nepřiměřeně zasáhnout do jeho soukromého a rodinného života.*“ Uvedené závěry pak aproboval rovněž Ústavní soud, který v bodu 10. usnesení sp. zn. IV. ÚS 58/22 uvedl, že „*součástí ústavní stížnosti je též námitka, že správní orgány a soudy nedostatečně přihlédly k dopadům rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení trvalého pobytu na soukromý a rodinný život stěžovatele. Komise, jakož i správní orgány však tuto okolnost zohlednily, resp. se s touto námitkou vypořádaly. Je třeba zdůraznit, že šlo o námitku značně obecnou a nekonkrétní (viz body 3 a 4 výše). Z toho důvodu hodnotí Ústavní soud způsob, jakým se soudy žalobní námitkou stěžovatele vypořádaly, jako dostatečný (srov. náleze ze dne 12. 5. 2020, sp. zn. III. ÚS 709/19 bod 56 odůvodnění a contrario, přiměřeně viz též rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58).*“ S ohledem na výše uvedené městský soud považuje tuto námitku za nedůvodnou.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

14. Z výše uvedených důvodů městský soud neseznal žádnou ze vznesených námitek důvodnou, proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

15. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, která by jinak měla právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly v řízení žádné náklady nad rámec její úřední povinnosti, proto mu soud podle § 60 odst. 7 s. ř. s. náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 15.04.2024

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem provedla: S. K.